

Amarillis

David Lingelbach

bron

David Lingelbach, *Amarillis*. Gerrit Rammazeyn, Den Haag z.j. [ca. 1713] (herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/ling001amar01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Vertooners.

VENUS.

KUPIDO.

AMINTAS, *verlieft op Amarillis.*

SILVIA, *verlieft op Damon.*

GALATHE', *verlieft op Koridon.*

AMARILLIS, *bemind van Amintas.*

DAMON. } *verlieft op Amarillis.*

KORIDON. } *verlieft op Amarillis.*

MOPSUS, *een zotte Astrologist.*

MIRTELLUS, *Knecht van Amintas.*

REI van NIMPHEN.

Het Tooneel verbeeld een Bloemhof voor de Tempel van Ceres.

Amarillis.

Harders-spel.

Eerste tooneel.

VENUS, KUPIDO.

Venus en Cupido daalen in een Wolk uyt de Lucht.

VENUS.

DE milde Ceres heeft ô Zoon gebeden
 Dat gy door uwe kunst
 Alleenig die Godin ter gunst
 Verandren zoud de ziels genegtheden
 Van Amarillis, die uw wet veracht.

KUPIDO.

Ik weet zy heeft my uitgelacht,
 Uit waan dat zy Meestres is van haar zinnen;
 Maar 'k zal haar dwingen om te minnen.

VENUS.

T is Ceres hoog tyd; Toon dat zy
 Moet wyken voor uw heerschappy.

KUPIDO.

Zy doet elk wie haar ziet in liefde blaaken;
 Nu zal ik ook haar boezem raaken.

VENUS.

Wel, wat heeft u list bedacht?

KUPIDO.

Vrouw Moeder ik zal onverwagt

In kleene Kloris my vermaalen,
En zoo de zege op haar behaalen.

VENUS.

Als de list uw kracht verzelt
Doet gy ongemeen geweld.
Amaril zal dat getuigen,
Als zy voor uw wet boet buigen.

Kom bevalligheen ter Dans,
Wilt het hert en oog vermaaken.

Wagt van my een zeege krans
Op den uytslag uwer zaaken.

Hier werd door de bevalligheden gedanst.

Tweede tooneel.

AMINTAS, SILVIA, GALATHE'.

AMINTAS.

O Liefde die ons hen ontstelt
Hoe wreed is uw geweld,
Gy toont door twee bekoorlijke oogen
Uw groot vermoogen.

SILVIA.

Ach Damon!

GALATHE'.

Koridon?

AMINTAS.

Ach! Amaril!

SILVIA.

Verkort myn lyden is 't uw wil.

AMINTAS.

Ach Silvie 't is verlooren
Amarillis wil niet hooren.

SILVIA.

'T is Damon die myn schuwt en vliet.

GALATHE'.

En Koridon behaag ik niet.

AMINTAS.

Ach Silvia, ach Galathé,
 Wat sleept de Min al rampen mé.
 Blyft myn Amarillis wreed
 Nimphen, tot myn herten leed!
 Ach wat raad, zal ik haar schuwen,
 En myn lyden niet vernieuwen?

SILVIA.

Harder hoe waar wilt gy heen?
 Amintas sta.

AMINTAS.

Neen Silvie, neen ik ga
 In naare eenzaamheit alleen
 Myn droevig leed verkorten.

SILVIA.

Wilt gy u van een Rots afstorten,
 Of gaan versmooren in een Vliet?

AMINTAS.

Zoo veel vermag myn wanhoop niet.

SILVIA.

Wy moeten Ceres Hoogtyd vieren.

AMINTAS.

Ga, ga u op het minlijkst sieren.
 Nu my myn Amaril veracht,
 Kan my niets meer vermaaken als de Jacht.

Derde tooneel.

SILVIA, GALATHE'.

SIVIA.

ACH! hoe wreed is 't als men mind
 En geen mededoogen vind.
 Gy kunt Bloemen, Bossen, Haagen

Van myn leet getuyg'nis draagen.
Gy ziet daaglijks myn verdriet,
En hoe Damon voor myn vliet.

GALATHE'.

Die tot lyden is geteelt,
Wort nooyt van 't geluk gestreelt.
En wil ons de Mingod plaagen,
Elk is slaaf van syn behaagen:
Hy speelt zelfs met ons verdriet,
En acht al ons klaage niet.

Vierde tooneel.

MOPSUS, SILVIA, GALATHE'.

MOPSUS.

KRyg ik die brak, ik wil wel sweeren,
'K zel dat mof moffen hem verleeren.
Jou guyts laat wyze Mopsus gaan.

SILVIA.

Een gek zo vroeg, wat gaat ons aan?

MOPSUS.

Jou guyt, ik zeg 't, ik zel je kraaken.

GALATHE'.

Hy zal ons mogelijk wat vermaken.
Wel Mopsus waar zo vroeg van daan?

MOPSUS.

Van daar ik meen na toe te gaan.

SILVIA.

Een woord.

MOPSUS.

Myn tyd is al verstreeken,
Ik moet nog met de Starren spreeken.

SILVIA.

De Starren, wel Mopsus, die schynen niet meer,
'T is helder weer.

MOPSUS.

Wel wyschooft, wou jy my daar mee te kennen geeven
Waar dat de Starren zyn gebleeven?

SILVIA.

Wel die zyn onder.

MOPSUS.

'T is niet waar,
Ze staan noch alle by malkaar.

SILVIA.

Wel Mopsus laat dat dan zo weezen,
Wat kunje al uyt de Starre leesen?

MOPSUS.

Dat zel ik jou wel verklaaren,
Jy luy had jou Vryers gaaren;
Mopsus is het wel bekend,
Dat je twee zottinnen bent.

SILVIA.

Wat leesje varders.

MOPSUS.

Jy luy mind elk wel twintig Harders.

GALATHE'.

ô Dat 's te veel.

MOPSUS.

Is dat te veel?
Wel neem de helft dan tot je deel.

SILVIA.

ô Mopsus! jy wilt nou het rechte wit niet raaken,
Kan jy niet zien dat wy op jou in liefde blaaken?

MOPSUS.

Dat heb ik lang geweten, want
Elk is verliefte op myn verstant.

SILVIA.

Dat is het meeste dat wy vreezen.

MOPSUS.

Ook heb ik een bekoorelijk weezen.

Wat dunkje van die trecken? hée?
Zeg Silvia, zeg Galathé?

SILVIA.

Wie zou jou 't meest van ons behaagen?

MOPSUS.

Dat moet ik aan de Starre vraagen.

Vyfde tooneel.

SILVIA, GALATHE'.

SILVIA.

HOe vroolijk is hy met zyn lot,
Schoon ider met hem lacht, en spot,
Hy weet van liefde, of van lyden,
En mag sig steeds verblyden.

Sesde tooneel.

MIRTEL, SILVIA, GALATHE'.

MIRTEL.

'k HEb Harderins uw Minnaars daar vernomen,
'K vroeg of zy by uw wilde komen?

GALATHE'.

Wat Minnaars Mirtel?
Gy zaagt niet wel.

SILVIA.

Wie zaagt gy?

MIRTEL.

Koridon, en Damon.

SILVIA.

Met hun beyden?

MIRTEL.

Ik zag hun Amaril geleyden.

SILVIA.

Waar heen Mirtel?

MIRTEL.

Naar de Else Laan.

SILVIA.

Ach zyn zy daar alleen gegaen?

MIRTEL.

Ja, Amarillis na ik reecken,
Zel beyde jou de loef of steecken;
Ze gaat in achting jou luy voor.

SILVIA.

Gaf Amarillis haar gehoor?

MIRTEL.

Je kunt wel dencken, dat' er vry wat zal gebeuren.

SILVIA.

Kom laat ons dat bezoek gaen steuren.

Binnen.

MIRTEL.

Wat zyn de Meysjes licht geraakt,
Met Minnenyd, als 't hart in liefde blaakt.
Zorg, angst verzelt haar waar zy gaan,
Zy neemen licht de schyn veur waarheyt aan.
Maar ik mag myn werk bestellen,
En gaan Amintas op de Jagt versellen.

Zevende tooneel.

AMARILLIS.

WAt zyn de slaaven van de Min,
Veeltyts berooft van moed, en zin.
Een hart, dat vry is, van zyne onverdraagbre wetten,
Kan zich ten top van eer, en grootsheyd zetten.
Wat klaagen Harders om de Min van Amaril,
Ik hou my stil;

En scheut vry voor de dartle schicht
Van 't Minne-wicht.

Achste tooneel.

KUPIDO, AMARILLIS.

HElp Amaril.

AMARIL.

Wat doet myn Kloris kryten?

KUPIDO.

Tirsis wil die Ruyker my ontryten.

AMARIL.

Die bengel, maar hebt gy die Ruyker zelfs gepluckt?

KUPIDO.

Ja mooje, ook is 't my juyst geluckt,
Dat ik gebloemte vond van veelderleye kleuren.

AMARIL.

Laat my eens ruyken.

KUPIDO.

Maer je moest hem niet versleuren.

AMARIL.

Neen Kloris.

KUPIDO.

Maar weerom te geeven.

AMARIL.

Ja ik zal.

KUPIDO.

Neen, houd hem maar, ik zal in 't naaste Dal
Een andere voor my gaan plucken.

AMARIL.

Zoo doet.

KUPIDO.

Nu zal myn list na wens gelucken.

Negende tooneel.**AMARIL.**

NATuur, hoe wonderlijk spreyd gy uw krachten uyt,
 In bloemen, loof, en kruyd.
 Wie ziet die sprikkels aan;
 Wie let op geur,
 En kleur,
 Die niet verbaast moet staan?
 Maar wat verandering gevoel ik in myn bloed!
 ô Ceres! ach! ik ben bedroogen!
 De liefde krygt op my vermoogen.
 Heeft deze bloem die vlam gevoed?
 ô Geur! hoe meer ik ruyk, hoe meer gy myn vermaakt.
 Ach Amarillis is geraakt!
 'k Voel mededogen met Amintas lyden,
 Ik zet myn haat ter zyden.
 ô Geur die myn verkwikt,
 Wat heeft my zo verstrickt.

Tiende tooneel.*SILVIA, GALATHE', AMARIL.***SILVIA.**

ZUlt gy, ô Amaril, ons mê na 't Feest geleyden,
 Daar al de Harders ons verbeyden?

AMARIL.

Ik zal, ô Silvia, maar in een andere staat
 Als gy my zaagt voor deezen.

GALATHE'.

Ach Amaril! hoe kan dat weesen?

AMARIL.

Dat speurt gy wel aan myn gelaat.

SILVIA.

Neen, gy zult vroolijk derwaarts gaan,

Want ider Harder bid uw aan.

Elk volgt u schoon gy vliet,

Maar ach! ons acht men niet.

GALATHE'.

Myn Koridon is voor my schuw,

Maar Amarillis niet voor uw.

AMARIL.

By Ceres 'k zal uw kwaalen stelpen.

GALATHE'.

Zult gy ons in ons lyden helpen?

AMARIL.

Ach wat vermag de Min God niet,

Wanneer hy onze ziel gebied?

Ik die nooyt wilde voor zyn krachte my versetten,

Moet ook luysteren na zyn wetten.

SILVIA.

Ach kost Amintas uw bekooren.

AMARIL.

Gy zult het hede hooren

Wie ik bemin

Met hart en zin.

Verban dan uw verdriet,

Ik min, maar uwe Harders niet.

SILVIA.

Ach! Ceres wil 't u eeuwig loonen.

AMARIL.

Ik zal uw verder gunst betoonen.

Gy zult uw Koridons, en gy uw Damons min,

Zo 't in myn magt is, haast genieten na uw zin.

SILVIA.

Ach hoe zalig zou het weezen,
 Zoo elk kreeg die hy bezint;
 Nu is vreugd vermengt met vreezen,
 Elk is in zyn lot noch blind.

Elfde tooneel.

AMINTAS, MIRTEL.

AMINTAS.

ACH! zal ik in weerwil van hart, en gedachten,
 Een minnen, die steeds durft myn liefd' verachten?
 Zal ik haar vleyen, die staag voor my vlied,
 Wat baat het, myn klaagen, beweegt haar doch niet?

MIRTEL.

Stelt gy dat vonnis aan Mirtel?
 Ik hiel 't met drinken, en met eeten,
 Ik zou dat minnen haast vergeeten,
 Stond ik maar met de Beeker wel.
 Ik zou de Meyden laten loopen,
 Wat is doch van dat goet te hoopen?

Twaelvde tooneel.

DAMON, KORIDON, AMINTAS.

DAMON.

AMintas dus ter Jacht gereet?
 Het schynt gy van de vreugt niet weet.
 Die heeden is voor handen.

KORIDON.

Men zal aan Ceres offer branden.

DAMON.

En Amaril.

AMINTAS.

Ach! swyg dog stil.

DAMON.

Zal haar dan verklaaren,
En openbaaren
Wie zy van ons dryen mind.

AMINTAS.

Gy zyt ontzint.
Die wreede zal ons eeuwig vlieden,
Ons zal nooyt gunst van haar geschieden.

KORIDON.

By Ceres gy hebt ongelijk.

AMINTAS.

'k Heb van haar koelheyd zo veel blijk,
Dat ik met geen gedachten,
Gunst kan wachten
Van haar min,
Dus stelt zulks uyt uw zin.

DAMON.

Heeft de wanhoop uwe zinnen
Zoo ontroert,
En weg gevoert?

AMINTAS.

Hoe zou Amarillis minnen?

DAMON.

Ja ik wagt haar tot myn deel.

KORIDON.

Zacht, verbeeld' uw niet te veel.

DAMON.

Wie zal my haar gunst onttrekken?

KORIDON.

Mist dit, elk zal met u gekken.

DAMON.

Laat elk gekken wie dat wil,

Ik hoop op myn Amaril.

Binnen.

KORIDON.

Ik hoop zy zal my gans niet haaten.

Binnen.

AMINTAS.

Wat mach al dat hoopen baaten.

Hoe licht is 't Minnaars hart ontroert

Als liefde 't heeft vervoert.

Valsche schyn verrukt de zinnen.

Amarillis kan niet minnen.

Dertiende tooneel.

MIRTEL, met een botelje wyn.

ZO lang ik, myn hartje, met wyntje begiet, Ontsteltme, Noch kweltme, De liefde gants niet. O! 't edel zap der Muskadel, Kan Mirtel Wel bevryden voor de schigt Van 't dartel Minnewicht. Maar holla! wie komt my stooren? 'T zyn Medeminnaars van Amintas, ô! die bloeds! Jagen na een wit; 'k moet hooren Na hun klacht: elk hoopt wat goets.

Veertiende tooneel

DAMON, KORIDON, MIRTEL verschoolen.

DAMON.

JA, ik zal haar eeuwig minnen.

KORIDON.

Ach! Damon, ach! ik wanhoop op haar min.

DAMON.

Amaril beheerst myn' zinnen.

KORIDON.

Stel dat uyt uw zin,
Want aan alle blyken
Bespeur ik klaar dat zy Amintas mind.

DAMON.

Koridon die oordeeld blind;
Zou hy de zege stryken?
Ach! liefde waar heeft uwe macht
En wreed geweld, my toegebracht.
Amarillis, die elk aanbid, vierd en vleyd,
Blyft noch vol onmedogentheyd.
En ik zal van wanhoop sterven,
Zoo ik moet, haar weermin derven.

KORIDON.

Ik zal zoo veel Minnekwaalen
My niet op den hals gaan haalen.
Weygert Amaril haar Min,
Ik verander ook van zin.
'K kryg met Galathé medoogen,
'K heb haar gunst te wreet veracht.

DAMON.

Silvia word uytgelacht.
Ik blaak door Amarillis oogen.

KORIDON.

Wie zich zelf te veel vermeet,
Krygt voor vreugd vaak hartenleet.

Vyftiende tooneel.

MOPSUS, DAMON, KORIDON.

MOPSUS.

AL de Starren zyn getuygen
Hoe dat Mopsus word bemind.

Galathé, en Silvia,
 Loopen my gestadig na;
 Wil je 't met gelooven vrind?
 'k Zel het uyt men poot niet zuygen.

DAMON.

Komt ons deze gek verstooren?

KORIDON.

'k Mag zyn zotterny wel hooren.

DAMON.

My verveelt het. Voort vertrek
 Uyt myn oogen, laffe gek.

MOPSUS.

Bullebak je kunt wel graauwen
 Sonder snaauwen.

DAMON.

'k Zeg uw ga of vrees myn staf.

MOPSUS.

Ja, val jy me nou zo straf?
 'k Zweer 'k zel jou planneet ook leezen,
 Je zelt moordadig, boos, en minnenydig wezen.
 Dat zie ik nou uyt de starren.

DAMON.

Loop jou grootste nar der narren.

Sestiende tooneel.

DAMON, KORIDON.

KOridon help my doch klaagen. Help myn leet verzachten. Schelt met my het vermoogen Van twee minlijke oogen, Die myn liefde verachten, En het hart my ontdraagt.

KORIDON.

Ach Amaril! zult gy steeds ongevoelig weezen?

En ons lyden nooyt geneezen?

Zeventiende tooneel.

MIRTEL, DAMON, KORIDON.

MIRTEL.

OP, op, rechtschape Harders knaapen;
Want de Wolf is onder onze Schaapen.

DAMON.

Waar doch Mirtel? op 't Veld, of in de Stallen?

MIRTEL.

Och overal is 't ons te beurd gevallen.

DAMON.

Ik zal dan weeren gaan myn scha.

KORIDON.

Damon 'k volg uw elend na.

Achtiende tooneel.

MIRTEL.

HA, ha, ha, ha, ha, ha, ha,
Hoe heb ik 'er daar bedroogen
Door een loogen;
'K was zeeker met hun komst verleege,
Maar myn list, heeft hun weer van honk gekreege.
Ha, ha, ha.

Negentiende tooneel.

AMARILLIS, MIRTEL.

AMARILLIS.

Vind ik u hier Mirtellus, wat voor tyding?

MIRTEL.

Ik zal die zeggen met verblyding.

AMARIL.

Vraag eerst of ik dat begeer.

MIRTEL.

O! ik bid, 'k verzoek die eer.
'k Heb daar straks twee bloode haazen,
Door myn stem verbaast gemaakt.

AMARIL.

Die zyn lichtelijk te verbaasen.

MIRTEL.

'K had'er op 'er zeer geraakt.

AMARIL.

'K denk je hebt'er twee bedroog en.

MIRTEL.

By myn keel dat 's niet geloogen.
Koridon en Damon.

AMARIL.

Hoe!
Streckt uw groot verstant daar toe?

MIRTEL.

Ja, ook kom ik tot een teeken
Dat ik Afgesant ben, spreken
Voor Amintas.

AMARIL.

Fyne kwant,
Ja, strek jy voor Afgesant?

MIRTEL.

Och! die drukkigste allerdrukkigste,
Och! die alderongelukkigste,
Is zo jammerlijk gestelt,
En vergaat als sneeuw op 't Velt.
Want by vlaagen
Loopt hy jaagen,
Of hy wandelt heen en weêr,
En slaat suchkend de oogen neêr.
Om hem dan wat te verpoosen,
Plukt hy in gedachten roosen,

En vernielt die van 'er steel.
 Zomtyrs roept hy, luyd van keel,
 Wreede dood kom my verslinden,
 'k Zal in uw vernoegen vinden,
 Nu die schoone die ik min,
 My veracht met hart en zin.

AMARIL.

Wel Mirtilus mag het weezen;
 Ey zeg my doch, wie heeft Amintas uytgelezen?

MIRTEL.

Ik zel 't je zeggen maar heel stil;
 Men noemt, men noemt haar Amaril.

AMARIL.

Amintas heeft Mirtel bedroogen.

MIRTEL.

Hy heeft zeker niet geloogen.
 En zo je'm eensjes hoort,
 Ey geeft hem tog een gunstig woort,
 Hoe meugje luy zo spytig weezen?
 'k Zou zeker aars voor onheyl vreesen.
 Wil ik hem haalen?

AMARIL.

Doed u zin.

MIRTEL.

Doe jy myn raad ook Amaril.

AMARIL.

ô Stuursheyd die myn ziel hebt met geweld bestreeden,
 Wyk uyt myn hard, en ruym de liefde 't veld.
 Die is nu meester van myn ziels genegentheeden,
 En heeft my gantsch in syn geducht geweld.

Twintigste tooneel.

AMINTAS, AMARIL.

AMINTAS.

ACh! Amaril, mag ik Mirtel gelooven,
Streeft myn geluk al myn verdriet te booven?

AMARIL.

Amintas, vley u niet te veel;
'K heb noch in niemants lyden deel.
Doch zo gy mind,
En my bezind,
Volhard vry, ik zal niet volherden
In wreedheyd, maar medoogend werden.
Ik zal, als Ceres offerhand,
Op 't prachtigst brand,
Myn hartsbesluyt ontdekken.
Hoop dat uw deugd,
En frissche jeugd,
My mag een oogwit strekken.
Waar op ik doel.
Ach ik gevoel
Een innerlijk beweegen!
Amintas, ga, ik ben verleegeen.

AMINTAS.

Ach! 'k ben gelukkig, nu ik maar
Mag hoopen by 't Altaar.

AMARIL.

Wie kan het hoopen u verbieden?

AMINTAS.

Laat toe, op dat myn vrees mag vlieden,
Dat ik u hand mag kussen.

AMARIL.

Ach! Amintas!

AMINTAS.
Amarillis, ach!

Een en twintigste Tooneel.

DAMON, KORIDON, AMINTAS, AMARILLIS.

DAMON.
O Goôn! is 't waarheid, of is 't loogen?
Wat zien wy beyde voor ons oogen.

AMARIL.
Wie komt ons stooren?

DAMON.
Amaril!

AMARILLIS.
Amintas ga, volbrengt myn wil.

Twee en twintigste Tooneel.

DAMON, KORIDON.

DAMON.
O Spyt! ô smaad! ô hoon! ik sta als neergeslagen.
Hoe kan ik dit verdragen?

KORIDON.
Ik sta ver stelt.

DAMON.
O liefde! wat pleegt gy geweld.

KORIDON.
Spelde ik u dit niet te vooten?

DAMON.
Koridon ik ben verboren,
Wanhoop voert my na het graf.

KORIDON.
Daar weet ik zo veel niet af.

Eer ik om haar min zou lyden,
Ga ik Galathé weer vryden.

DAMON.

Kunt gy dit verdraagen, Goon?
'K raas van ongedult, ô hoon!

KORIDON.

Ik zal Galathé gaan zoeken.

DAMON.

Ik myn nootlot eeuwig vloeken.
Liefde scheidt gy dan vermaak
Om in minnenyd t'ontsteeken?
Spyt verweckt het hert tot wraak.
Damon ja gy moet dit wreken.
Wanhoop maakt u gants verwoed,
Smoord Amintas in zyn bloet.

Binnen.

Drie en twintigste Tooneel.

MIRTEL, MOPSUS.

MIRTEL.

Wel Mopsus Neef, hoe staan de zaaken,
Zult gy haast tot uw oogwit raaken?
Ik hoor dat elk jou krachtig mind.

MOPSUS.

Wel waarom niet ik ben geen kint.

MIRTEL.

Jy bent een man als twee paar mannen.

MOPSUS.

'K heb al myn krachten ingespannen,
Om uyt de Starre na te zien,
Wat tot myn voordeel zal geschien.

MIRTEL.

Ey ziet eens wat my zal genaaken.

MOPSUS.

Wil ik eens jou geboortstar raaken.

Sta stil, die lienien slaan net op malkaar,
Sta, sta, recht perpendikulaar.

MIRTEL.

Wat spelt myn star?

MOPSUS.

Ho! wondere zaaken:
Je zelt haast aan een galg vast raaken,
Ten zy dat gy u haast bekeert.

MIRTEL.

ô Mopsus! jy ziet mis ik zweert.

MOPSUS.

Kanalje, hoe! zou Mopsus liegen;
En zou myn wiskunst my bedriegen.

MIRTEL.

Maar zeeker Mopsus zulk een lot viel my te swaar.

MOPSUS.

Speel jy ook niet voor koppelaar?
Voor een bedrieger?

MIRTEL.

Selleweeken,
Wat hebje nou heel mis gekeeken.

MOPSUS.

Wat mis gekeeken? hangebast;
Myn kunste die gaan al te vast.

MIRTEL.

Wat zal my verder overkoomen?

MOPSUS.

Jy zult voor al jou guytery
Niet raaken vry:
Maar haast van de drommel droomen.

MIRTEL.

Wil ik Mopsus ook eens zien,
Wat jou sel in 't kort geschien?

MOPSUS.

Myn planneet heeft aangeweesen
Dat ik voor geen onheyl heb te vreesen.

MIRTEL.

Spelt zy uw geen ramp noch druck?

MOPSUS.

Neen, ik zie geen ongeluck.

MIRTEL.

'K zal dat leugenachtig maaken,
Met jou lenden zoo te raaken.

MOPSUS.

Guyt, bedrieger, schelm, laat staan.
Moort! de drommel is dat slaan.

MIRTEL.

Zie hoe dat zyn wiskunst mist,
Want dat had hy niet gegist.
Starrekykers zyn vermeeten,
Die 't toekomend willen weeten.

Vier en twintigste Tooneel.

MIRTEL, KORIDON.

MIRTEL.

MAar 'k zie Koridon daar koomen,
Ik schuyl achter deze boomen.

KORIDON.

Valeyen, Rotzen, en vermaakelijke Linden,
Zeg waar ik Galathé zal vinden?
Na berouwen knaagt myn hart,
Ach! 'k heb haar te wreed gesart.

MIRTEL.

Vinden.

KORIDON.

De Echo antwoordt op myn klachten,
Ach! Echo, zeg dat ik hier Galathé verwacht.

MIRTEL.

Wacht.

KORIDON.

Zal ik hier wachten, en haar oude min verwachten.

Echo antwoord ja of neen.

MIRTEL.

Neen.

KORIDON.

Wreekt zy 't leet zoo ongemeen,
Dat myn stuursheyt haar deed lyden.

MIRTEL.

Lyden.

KORIDON.

Zal ik my dan nooyt verblyden?
Wat 's myn hoop in dit geval?
Spreek doch Echo.

MIRTEL, *weg loopende.*

Niemendal.

Vyf en twintigste Tooneel.

KORIDON.

GUyt dat zal ik u betaalen,
Spot gy met myn minnekwaalen?
Maar daar komt myn Galathé,
Liefde ontfonk haar boesem mé.

Ses en twintigste Tooneel.

KORIDON, GALATHE'.

KORIDON.

GAlathé mach 't geschieden,
Wilt niet voor myn byzyn vlieden.

GALATHE'.

Vleyje komt niet meer te pas,
Want daar schuyt een slang in 't gras.

KORIDON.

Heb ik u misdaan voor deezen,
Wilt dat niet gedachtig weesen.

Zie 't berouw aan met gedult,
Koridon bekent zyn schult.

GALATHE'.

Hoe verandert gy van zin?

KORIDON.

Galathé, ô ja ik min.

GALATHE'.

Amarillis.

KORIDON.

Neen myn schoone,
'k Zal myn liefde aan u betoone.

GALATHE'.

Ga na Amarillis, ga.

KORIDON.

Ach! ik smeek u om gena.

GALATHE'.

'k Ga my by het offer voegen,
Neem voor dees tyd uw genoeg.

KORIDON.

'k Volg u waar gy heene gaat.
Ach! verkeer in liefde uw haat.

Seven en twintigste Tooneel.

DAMON, MIRTEL.

DAMON.

SChelm zo zal ik uw betalen.

MIRTEL.

Moort! de drommel moetje haalen.
Is dat slaan!

DAMON.

Bedrieger, guyt.

MIRTEL.

Is dat lietje noch niet uyt?
He! he! he! je zoud wel maaken
Dat ik haast om hals zou raaken.

DAMON.

Hebje flus dat niet verdient?

MIRTEL.

He! he! be! zeker niet, he! he! ik ben je vriend

DAMON.

Sta dan op, ik schenk je 't leeven.

MIRTEL.

Is my alles dan vergeeven?

DAMON.

Ja.

MIRTEL.

Maar meenje 't Damon.

DAMON.

Ja.

MIRTEL.

Lach dan eens Mirtel, ha! ha!

DAMON.

Zeg my nu, wy zyn goé vrinden,
Waar zal ik Amintas vinden?

MIRTEL.

In de Laan, daar zit hy meest
Na den eeten, om zijn geest
Door het slaapen te verkwikken:
En snorkt zoo yslijk, dat elk een daar voor moet schrikken.

Agt en twintigste Tooneel.

DAMON.

DE gramschap grypt licht plaats in 't hart,
Door liefde, er minnenyd gehard.
Als die driften zyn aan 't gaan,
Wat durft wanhoop niet bestaan?
Nu ik Amaril moet derven,
Zal Amintas met my sterven.

Negen en twintigste Tooneel.

SILVIA, DAMON.

SILVIA.

WAarde Damon, mach het weezen,
Dat ik op deeze groote dag
U noch eenmaal spreken mag?

DAMON.

'k Heb uw schoonheyd steeds mispreezen,
En acht al uw vleyen niet.

SILVIA.

Hoe komt dat gy voor my vliet?

DAMON.

Snoode, 'k zal u eeuwig haaten.

SILVIA.

Ik myn Damon noyt verlaaten.

DAMON.

'k Haat die woorden als fenyn.

SILVIA.

En de uwe zyn als Ambrozyn.

DAMON.

'k Zal steeds voor u byzyn gruwen.

SILVIA.

Ik myn Damon nimmer schuwen.

DAMON.

'k Zeg uw dat gy myn verlaat,
Om dat ik uw reeden haat.

SILVIA.

'k Zal veel eer het leeven derven.

DAMON.

Wreeddaardige, gy doet my duisend doode sterven.

SILVIA.

Ach ik kan zoo haast niet gaan.

DAMON.

Wel blyft hier dan altoos staan.

Dertigste Tooneel.

SILVIA.

O dood! die toet uw schigt verblyde harte raakt,
En ongelukkige laat leeven,
Hoe komt dat gy geen eynd in al myn rampe maakt?
Of wilt gy my ook tegenstreeven?
Ach neem deel in myn verdriet,
Nu myn Damon voor my vliet.

Een en dertigste Tooneel.

AMINTAS, SILVIA.

AMINTAS.

ACh! Zuster is u myn geluk bekend?

SILVIA.

Amaril is my geneegen.

SILVIA.

Damon streeft my eeuwig tegen.

AMINTAS.

Zy heeft my haar gunst betoond.

SILVIA.

Ach! Ik word te wreed beloond.

AMINTAS.

Blydschap schittert uyt mijn oogen.

SILVIA.

Droefheyd heeft op my vermoogen.

Ach! hoe kom ik aan mijn dood.

AMINTAS.

Is uw wanhoop reets zo groot?
Zuster: neen! behou het leeven,
Cetes zal noch uytkomst geeven.
Blijf aan my zo veel verplicht.

SILVIA.

Ach wat valt het trooste licht.

AMINTAS.

Laat ik maar een bé verwerven.

SILVIA.

Zonder Damon moet ik sterven.

Twee en dertigste Tooneel.

AMINTAS.

Onder het speelen van een muzyk op fluyten.

O Min! wat 's uw vermoogen groot!
Gy zyt veel sterker als de doot.
Gy doet elk na uw wetten draaven,
En maakt wat leeft tot uwe slaaven.
Maar 'k voel dat my de slaap bekruypt,
En zacht door al mijn leeden sluypt.
O vrolijk Dal, vernoeg mijn lust,
En voed mijn rust.
O zoete slaap, verkwickt mijn zinnen,
Reets zo afgepijnt door 't minnen.
O slaap, verbeelder van de dood,
Wat is uw stil vermoogen groot.

Hy slaapt.

Drie en dertigste Tooneel.

DAMON, AMINTAS.

DAMON.

IK zoek, en vind niet die ik zoek.
 Maar Goon! wat zie ik voor mijn oogen?
 Amintas! en in mijn vermoogen!
 De kans wil dat ik hem verkloek.
 Op! grootmoedig edel hart,
 Nu is 't tijd om u te wreken,
 Voor geleede minnesmart,
 Heeft u tot de wraak omsteeken.
 Wanhoop maakt u doch verwoed,
 Smoor Amintas in zijn bloed.
 Mijn arm verflaauw niet. Het is tijd.
 Wel aan.

Vier en dertigste Tooneel.

AMARILLIS, AMINTAS, DAMON.

AMARILLIS.

STa Damon.

AMINTAS, *ontwakende.*

Ach! zyt gy 't.

AMARILLIS.

Moordadige, hebt gy op hem uw pook gesleept,
 Heeft wanhoop u zo aangegrepen,
 Dat gy verwoed dit zaalig Dal, dit heylig Woud,
 Met bloed besmetten zoud?

DAMON.

Ik sta verbaast en kan nier spreken.

AMARILLIS.

Voed gy in uwe ziel gebreeken
 Van minnenijd, en moordery?

AMINTAS.

Ach! is uw haat zo groot op my?

AMARILLIS.

Na deze misdaad kunt gy geen gena verwerven,
Wie bloed vergieten wil, in 't zalig Dal, moet sterven.

Vyf en dertigste Tooneel.

SILVIA, AMARILLIS, DAMON, AMINTAS.

SILVIA.

WAt eyscht gy van myn Damon? ach!
Gun dat ik voor hem sterven mach.

AMARILLIS.

Ach Silvia! houd uw hier buyten.

SILVIA.

Gy zult zyn vonnis niet besluyten,
Of ik zal met hem sterven.

DAMON.

Goon!
Is haare deugd zoo groot, zoo schoon?

Ses en dertigste Tooneel.

*KORIDON, GALATHE', AMARILLIS, AMINTAS, DAMON, SILVIA, MIRTEL, MOPSUS,
NIMPHEN en Rey van Danssers.*

KORIDON.

GOon! wat komt ons hier te vooren.

AMARIL.

Koridon zal wonderen hooren.

KORIDON.

'K zie dat ider zucht en treurt.

AMARIL.

Ach! Damon, na de wet, heeft lyf en goed verbeurd.

KORIDON.

Damon! 'k wil dat nimmer hoopen;
Maar de Kerckkapel gaat oopen.

Seven en dertigste Tooneel.

KUPIDO by alle de voorgaande.

KUPIDO.

STa gy Herders, straft hem niet,
Hoor wat Cupido gebiet:
Als 't Goden bloed raakt in 't gevaar van 't leven,
Zouw Ceres u een wenschlijke uitkomst geven.
Nu is in Damon dit volbracht,
Geniet haar gunst dan, wyl 't geschiet is door myn kracht.

Hy vliegt in de lucht.

AMARIL.

Ach! wat vreugd zal ons genaaken
Nu de Gooden voor ons waaken.
Harders, Nimphen weest verheugt,
Droefheid word verkeert in vreugt.

AMINTAS.

Damon leef, staak u verdriet,
'T is Cupido die 't gebied.

DAMON.

Ach Silvia, al word my dit vergeven,
Hoe boet ik 't kwaad dat aan u is misdreven,
'K ben overtuygt, en offer u myn min,
Ben ik wreedaardige het waardig, Herderin

SILVIA.

Gy zyt het waard, en ik verkryg myn harts begeren.

GALATHE.

Hoe onverwagt kan haat in min verkeeren.

KORIDON.

Ik verkies myn Galathaé?

AMINTAS.

Amaril verkies au mé.

AMARIL.

'K zal ten laaste 't Vonnis uiten,
Van myn innig herts besluiten.
Waarde Amintas, 'k heb behagen
Om dit hart u op te dragen;
Liefde heeft over ons 't gebied.
Wat vermag die Godheid niet?

AMINTAS.

Zo spant de deugt in 't end de kroon,
En strekt haer eige zelfs een loon.

GALATHE'.

Ceres zegen onze Haven,
Op dat wy u altyd laven.

DAMON.

Nimmer nake u ramp noch druk,
Leef in voorspoed en geluk.

MOPSUS.

O! ik zag al lang voor dezen
Uit al de Starren, dat dit trouwe zoo moest wezen.

MIRTEL.

'K kan myn vreugd schier niet betoomen,
Wel wie droes zou 't beter droomen?
Nu Amintas zegen praalt,
Is hier prys genoeg behaalt.

SILVIA.

Lof Goddin der Koorenaaren,
Doet hier alle vreugt vergaaren.

AMINTAS.

Juig van vreugd dan salig dal,
Liefde en deugd verwint het al.

DAMON.

Wy zyn nu ons leet te boven,
Des laat ons Ceres t' zamen loven.

AMARIL.

Gy Reyen weest met ons verheugd,
En toon ons danssende uwe vreugd.

Hier werd Gedanst door Herders en Nimphen.

EINDE.